

Yuhanna 20:19-23

19 Haftanın o ilk günü akşam olunca, öğrencilerin Yahudi yetkililerden korkusu nedeniyle bulundukları yerin kapıları kapalıyken İsa geldi, ortalarında durup, "Size esenlik olsun!" dedi. 20 Bunu söyledikten sonra onlara ellerini ve böğrünü gösterdi. Öğrenciler Rab'bi görünce sevindiler. 21 İsa yine onlara, "Size esenlik olsun!" dedi. "Baba beni gönderdiği gibi, ben de sizi gönderiyorum." 22 Bunu söyledikten sonra onların üzerine üfleyerek, "Kutsal Ruh'u alın!" dedi. 23 "Kimin günahlarını bağışlarsanız, bağışlanmış olur; kimin günahlarını bağışlamazsanız, bağışlanmamış kalır."

Burada anlatılan olay, İsa'nın ölümünden sonra yer alıyor. Önce bütün öğrenciler dediler: "Ben İsa'yla birlikte ölmeye razıyım!" - ama Getsemani bahçesinde hepsi kaçıp İsa'yı terk ettiler.

Sonra İsa öldü, öğrencilerin bütün umutları yıkıldı. Bir odada toplandıkları zaman Yahudilerin korkusundan kapılar kilitliydi. İsa'nın gerçekten ölümlerden dirildiğine iman etseydiler, kapıları gene kilitleyeceklerdi - ama bu sefer Yahudilerden korktukları için değil, İsa'dan korktukları için!

İsa onlara gelip "Beni neden terk ettiniz? Yazık size! Daha iyi bir performans gösterebilirdiniz" demedi.

Sen kendi ruhsal hizmetin hakkında ne düşünüyorsun? Belki sen de kendi kendine diyorsun: "Daha iyi bir performans gösterebilirdim. Kaç defa konuşmam gerektiği yerde sustum?" Bu duyguya kendi hizmetimde sık sık tanık oldum.

Hayır... İsa onlara ne dedi: "Size senlik olsun". Bize hak ettiğimiz karşılığı vermiyor.

Bazen kimse gerçek yüzümü görmesin diye korkuyoruz. İsa onlara ellerini, böğrünü, ayaklarını gösteriyor. Onlardan yiyecek bir şeyler istiyor. "Babam beni gönderdiği gibi, ben de sizi gönderiyorum" diyor. Öğrenciler İsa'yı en muhtaç olduğu anda terk ettiler, oysa şimdi onları yine de gönderiyor. Harika merhamet!

Biz de gönderilmiş kişileriz. Gönderilmemiş imanlı yok! Evet, gönderilmişiz... ama değil kendi uğrumuza. Bir elçi kendi adında konuşmaz, onu vazifelendirmiş olan ülke adına konuşuyor. Bir asker kendi hesabına savaşa çıkmaz. Gönderildiğin zaman kendi efendin değilsin.

Dahası var: "Babamın beni gönderdiği gibi..." Peki, İsa Babası tarafından nasıl gönderilmişti? Bizim gibi insan olmaya karar verdi. Ayrıldı, kendini alçalttı, insan oldu. Yatacak yeri bile yoktu.

İsa'nın hayatına baktığın zaman, orada 'başarılı' bir hayat mı görüyorsun? Asla. En sonunda çarmıhta bile öldü. Demek, biz gönderilmedik başarılı olmaya, ama itaatkar olmaya. Çıkıp hizmet ettiğimiz zaman, dikkatimiz başarıda değil, ama itaat üzerine odaklanmalı.

Gönderilmiş olduğunu bil, senin bir efendin olduğunu bil! Kendi faydan için gönderilmedin, dünyaya bereket olmaya gönderildin. Müjdeyi iletmeye muhtaç olan insanlara gönderildin. İsa'ya bakıp onun sana verdiği vazifesine itaat et.

Amin

Anker kardeş - 8. Mayıs 2016
Bir imanlının özgürlüğü

Hepimizin özgürlüğe ihtiyacımız var, hepimiz özgürlüğümüzü seviyoruz. Savaşların çoğu özgürlük kazanmak için yapılıyor. Özgürlük ucuz bir şey değildir. İkinci Dünya Savaşında 60 milyon kişi öldü. O savaşta kazanılan özgürlük bugüne kadar sürüyor, ama yine de birçok savaş oluyor şu anda.

Aslında başka birisi beni özgür kılmak için öldüğüne çok minnetarım. Biz Mesihçi olarak özgürüz.

Sokakta kitap masasında müjdelerken kimileri beni görmemezlikten gelerek bana hiç bakmadan geçiyorlar. Aslında beni görüyorlar, ama görmek istemiyorlar. Başkaları gene “Hayır, teşekkür ederim” diyorlar. Çoğu insanlar hristiyanlığı kendilerini sıkıştırıp kısıtlayan bir çeşit yasa olduğunu sanıyorlar. İkinci Dünya Savaşından sonra özgür bir toplum yaratıldı ve hiç kimse hiç bir konuda kısıtlanmak istemiyor.

Pavlus, mektubunda imanlıların önce hiç tanımadığı bir özgürlüğe sahip olduğunu söylüyor. 1.Korintliler bölüm 8. Daha önce hayvan kurbanları sunardılar. Şimdi Mesih'i kabul ettikten sonra bir soru ortaya çıktı: “Pazarda açıkça satılan o hayvanların etlerini yiyebilir miyiz?”

Bu durumda Mesihçiler yeni bir özgürlüğe kavuştular. Şüpheyi düştükleri konu şuydu: “Bu eti yemekle yeniden o putlara dönecek miyim?” Pavlus'un cevabı: “Asla... siz öğürsünüz! Halbuki, bir kişi o etleri yerken vicdan azabı çekerse, ve bende onun önünde o etleri yemekle onu imandan düşürürsem, kesinlikle bir daha et yemem.”

Ama Pavlus sonra başka bir konuya geçiyor: Pavlus'un misyonerlik hizmeti. Müjdeyi yayabilmek için para yardımı almakta özgürdür. Almak onun hakkı olduğunu savunuyor. Gene de o hakkı bir kenara bırakıp müjdenin yayılması için onu kullanmamaya karar veriyor.

Şimdi ailece Koppenhag'a taşınmaya düşünüyoruz. Belki yarım gün normal bir işte çalışmam gerekecek. Türklerin toplandığı kahvelere gittiğim zaman, hep bana ne çalıştığımı soruyorlar. Onlara 'müjdecisi' olduğumu söylüyorum. Sonra onların gözlerine bakıp ne düşündüklerini biliyorum: “Sana zaten bu işi yapmak için aylık veriyorlar.” Bu beni çok düşündürüyor. O özgürlüğe sahibim, ama acaba o özgürlük onlara tökez mi oluyor? Halihazır bir cevabım yok. Dediğim gibi, beni düşündüren bir konu bu. Aslında özgür olduğum halde kendi kendimi köle yapıyorum.

1.Korintliler 9:19 - “Ben özgürüm, kimsenin kölesi değilim. Ama daha çok kişi kazanayım diye herkesin kölesi oldum.”

1.Korintliler 4:3-4 “Sizin tarafınızdan ya da olağan bir mahkeme tarafından yargılanırsam hiç aldırım. Kendi kendimi de yargılamıyorum. Kendimde bir kusur görmüyorum. Ama bu beni aklamaz. Beni yargılayan Rab'dir.”

Kimsenin Pavlus'u yargılama hakkı yok. O ancak Allaha hesap verecek. Mümkün olduğu kadar fazla kişi kazanayım diye bir köle oldum.

1.Kor 9:20 “Yahudiler'i kazanmak için Yahudiler'e Yahudi gibi davrandım. Kendim Kutsal Yasa'nın denetimi altında olmadığım halde, Yasa altında olanları kazanmak için onlara Yasa altındaymışım gibi davrandım.

Yahudilere yasanın altındaymışım gibi davrandım. Ve yasası olmayanlara, yasası olmayan biri gibi oldum”.

Pavlus nasıl öyle bir şey söyleyebilir? Bu anlamsız bir söz. Pavlus'un buradaki manası nedir, acaba: Yahudileri kazanmak için yeniden Yahudi dini yasasına mı dönüyor?

Filipililer 3:4-7

“Ben aslında bunlara da güvenebilirdim. Eğer başka biri bunlara güvenebileceğini sanıyorsa, ben daha çok güvenebilirim. Sekiz günlükken sünnet oldum. İsrail soyundan, Benyamin oymağından, özbeöz İbrani'yim. Kutsal Yasa'ya* bağlılık dersiniz, Ferisi'ydim*. Gayret dersiniz, kiliseye* zulmeden biriydim. Yasa'ya dayanan doğruluk dersiniz, kusursuzdum. Ama benim için kazanç olan her şeyi Mesih uğruna zarar saydım.”

Burada Yahudi olarak sahip olduğu tüm imtiyazları sıralıyor, ama aynı anda onları zarar saydığını vurguluyor. Pavlus, Yahudileri kazanmak için Yahudilerin dini yasalarına itaat etmeye başlamadı. Timoteyus ona yardımcı olarak katılmak istediğinde onu sünnet etti. Öte yandan Titus'u sünnet etmedi. Pavlus, bir yemini yerine getirmek için Yeruşalim'e yolculuk etti. Demek, buradaki söz ne anlama geliyor? Kendi kendini köle ediyor, o Yahudilere yaklaşabilmek için, oysa o uygulamalar Hristiyan olmanın bir parçası değildir.

1 Korintliler 9:21

“Tanrı'nın Yasası'na sahip olmayan biri değilim, Mesih'in Yasası altındayım. Buna karşın, Yasa'ya sahip olmayanları kazanmak için Yasa'ya sahip değilmişim gibi davrandım.”

Mesih'in yasası nedir? Yerine getirmemiz gereken bir yasa var mı? Acaba, yeniden bir yasa mı var, özgürlüğümüzü kaybettik mi? Hayır, Pavlus öyle bir şey demiyor. İsa bize yeni bir yasa veriyor: “Birbirinizi sevin!” Bu, Allahın krallığına girebilmek için bir şart değildir, ama girdikten sonra oradaki sıra, oradaki düzen budur.

Dün “Babamın beni gönderdiği gibi, ben de sizi öyle gönderiyorum” konusunda konuştum. Pavlus burada müjdeyi paylaşabilmek için kendi özgürlüklerini bir kenara bıraktığını söylüyor. Aslında, İsa'nın yaptığını yapıyor: bize ulaşabilmek için gökteki yerini terk etti.

Filipililer 2:5-8

“Mesih İsa'daki düşünce sizde de olsun. Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eşitliği sımsıkı sarılacak bir hak saymadı. Ama kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı.”

Pavlus'un burada ne dediğini anlamak için, köle olma düşüncesini kavramalıyız. Kimse Pavlus'a köle olmayı buyurmadı, kendisi ona karar verdi. Aynı biçimde, kimse bana Türklere müjdeyi paylaşmayı buyurmadı. Kimse bana evimi satıp Kopenhag'a taşınmayı buyurmadı. Ve onu yapmadım mı, kimse beni suçlayamaz. Pavlus sahip olduğu haklarını bir kenara attı, müjde insanlara ulaşsın diye.

Senin durumunu bilmiyorum, ama yaşadığımız diyarda çok büyük özgürlüklere sahibiz. Ve o özgürlükleri kendi faydamız için kullanmak çok kolaydır. Tehlike aslında sahip olduğumuz lüks eşyaları kaybetmek değildir, ama imanımızı kaybetmektir. Artık anlıyorum ki, Mesihçi olarak imanımı korumanın yolu, hizmet

etmektir. Benim için özgürlüğümü bir kenara bırakıp da Allaha yaklaşmak, Ona muhtaç kalmak çok daha iyidir.

1 Korintliler 9: 23

“Bunların hepsini Müjde’de payım olsun diye, Müjde uğruna yapıyorum.”

Burada Pavlus hizmetçi olmak ile bereket olmak arasında bir ayrım yapıyor. Mesihçi olmak istersen, hizmetçi olman gerek. Kocaman özgürlüklere sahip olan hizmetçileriz, kimse de o özgürlükleri bizden alamaz.

Sana yakın olan insanlara git. Zaten onların ihtiyaçlarını biliyorsun. Onlara maddesel konularda yardımcı olmaya gönderildin. O ihtiyaçları karşılarken, müjdeyi de paylaşmaya fırsatın olacak.

Kendi hayatından vazgeçen bir Kişiye hizmet ediyoruz. Belki buna gerekli olan sevgiyi yüreğimizde bulamıyoruz. Ama kendi hayatından vazgeçen Birisine hizmet ettiğim için, ben de hizmet etmeye güç buluyorum.

Buradan ayrılırken, gönderilmiş biri olduğunu unutma.

Onun tarafından bilinmek ve Onun izinden yürümek istiyoruz.

Amin.